

**Milyen lesz
majd
a mennyben?**

William MacDonald

EVANGÉLIUMI KIADÓ

TARTALOM

Bevezetés	3
A király, a maga teljes szépségében	4
A menny többi lakója	9
Nem léphetnek be	11
A legnagyobb csoda	12
A mennyben is lesz fejlődés	15
A teremtés csodája	18
A gondviselés csodája	19
A megváltás csodája	20
További kijelentések	22
Fogunk-e majd a mennyben táplálkozni?	24
A hely maga	25
Imádat	27
Énekek	28
Szolgálat	30
Jutalmak	32
Befejezés	35

*

A könyv eredeti címe: Heaven, Home, Himself,
Holiness, Happiness, Hallelujah!
© 1995 by William McDonald

Magyar kiadás
© 1999 Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió

ISBN 963 9012 96 3

A magyarországi jogok tulajdonosa és
a kiadásért felel az
Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió
1066 Budapest, Ó utca 16.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter

BEVEZETÉS

A legtöbb ember azt gondolja, hogy nem sokat tudunk a mennyről, és nem is tudhatunk meg sokat róla. Az általános vélemény az, hogy amit tudunk, az is csupa negatívum: ott nem lesz Nap, sem Hold, sem éjszaka, sem tenger, sem betegség, sem gond, sem szenvedés, sem könny, és halál sem. Igen, kétségtelenül csodálatos lesz, de ezen kívül nem sokat tudunk.

Ez így igaz, hogy nem mindent tudunk róla, amit szeretnénk tudni, ami a mennyei hazánk iránti kíváncsiságunkat kielégítené. Ugyanakkor bámulatra méltó, milyen sokat tudhatunk arról a helyről, amelyet Megváltónk készített számunkra. Ha a Biblia által felsorolt tényeket és támpontokat vesszük, akkor csodálatos képünk lehet erről a leírhatatlanul szép helyről.

A KIRÁLY, A MAGA TELJES SZÉPSÉGÉBEN

A menny fő ismertetőjele, hogy ott van az Úr Jézus a maga felülmúlhatatlan, tündöklő szépségében. Arca ragyog, mint a Nap az ő erejében. Ő az első, az egyetlen, Aki valóban csodálatos. Benne egyesül a legnagyobb testi szépség, és a szeplőtelen erkölcsi jellem.

*Mit jelenthet nekem a menyország?
Hogy Jézus Krisztussal találkozom.
Vágyakozva nézem ragyogását!
Igen, ott Krisztussal találkozom!*

Lanny Wolfe

A megdicsőült Úr megpillantása oly földöntúli élmény, hogy akik prózában próbálják leírni, hamarosan költeményre váltanak. A Golgotán kívül az a tény, hogy a mennyben színről színre látjuk majd az Urat, szinte leggyakoribb témája a keresztyén költészetnek. De a költők is csak dadogva képesek kifejezni a felsőfokú jelzők legfelső fokát.

Sokan ismerjük Carrie E. Breck alábbi sorait:

*Etragadtatva tekintek Reád
Meváltóm, dicső trónusodon,
Aki értem vállaltad a halált
a kereszten, Uram, Krisztusom!*

Kevésbé ismert már az ismeretlen szerző verse:

*Csak egy pillantás nem elég nekem,
mindörökre otthon lennék Nálad
az áttetsző, tiszta üvegtenger partján!
Áldd meg, Uram szívemben e vágyat!*

*Ahol minden a Te dicsőséged,
felmérhetetlen béke és öröm,
s a boldogság, hogy meglátlak Téged,
a szemedből sugárzó fényözön!*

Fanny Crosby, a vak költőnő örömmel gondolt a jövőre, amikor megnyílik majd a szeme, s a Királyt látja teljes szépségében:

*Kimondhatatlan elragadtatással
látom majd szentséges tekintetét,
s indulok Felé. Sugárzó szemével
elém vetíti drága fénykörét.
Áldja Őt szívem, áldja mindezért,
hogy vezetett, segített, szeretett,
és hogy Óála, a mennyei fényben
lényem örök otthonra lelhetett!*

Egy másik vers ezt így fejezi ki:

*Ama napon, ha Elébe állok,
eltűnik minden gond és fájdalom,
minden földi szépség árnyként elsuhan,
ha Megváltóm arcát láthatom!*

Az Úr Jézusnak a mennyben valóságos anyagi teste van, ahogy maga is mondta. (A vért nem említette, mert az a Golgotán elfolyt.) Ugyanaz a teste van ott, amelyben a sírből feltámadt. Bizo-

nyos szempontból hasonlatos ahhoz a testhez, amelyet születésekor kapott; testi megjelenése hasonló; tud enni és inni, beszélni, és alkalmas a földi életre.

Másfelől viszont bizonyos tekintetben eltérő a földi testtől. Feltámadott testében az Úr Jézus be tudott menni a teljesen bezárt szobába, ugyanakkor egy szempillantás alatt láthatatlanná tudott válni. Olyan teste van tehát, amely mind a földi, mind a mennyei életre alkalmas. De a legfeltűnőbb különbség az, hogy láthatóan magán viseli a golgotai szögek nyomát. Feltámadása után megmutatta Tamásnak és a többieknek is ezeket a sebeket, az isteni szeretet jeleit (Lk 22,40; Jn 20,20,27). Később János apostol egyenesen „megölt Bárány”-nak nevezi (Jel 5,6). Képzeljétek csak el! Szenvedésének és halálának sajátos jelei még a mennyben is mindörökké emlékeztetnek arra a nagy árra, amelyet az Úr megváltásunkért fizetett. Spurgeon így örvendezik:

„Ahogy nézzük a kezét, melyet átszegeztek; ahogy látjuk lábán a szögek helyeit, ahogy látjuk fejét, amely a töviskoronát viselte, térdre kényszerít bennünket az a kimondhatatlan szeretet és irgalom és a határtalan jóság, amellyel irántunk viseltetik. Ő bárcsak megcsókolhatnám áldott arcát”.

*Uram Jézus, haláloed megóv a pusztulástól,
önzéstől, pokoltól és haláltól.*

C.A.H.

Ahogy megpillantjuk, felkiáltunk majd:

*Felét sem mondták el nekünk,
évezredek után is álmélkodunk
magasztos, szent lényed felett.
Mit tehetünk mást, mint áldjuk
felfoghatatlan dicsőségedet!*

Lehetséges, hogy amikor az Urat meglátjuk, megkérdézzük magunktól: miért nem szerettük jobban, miért nem szolgáltuk hűségesebben, miért nem éltünk egyedül Neki, amikor még e Földön éltünk? Ilyen gondolatok foglalkoztatják a következő vers szerzőjét:

*Egykor tőviskoronás homlokod
ma tündöklően csupa égi fény!
Szívemben az a fájdalom éget:
bár többet szolgáltam volna Néked!
Bárcsak többet adtam volna Néked
abból, amiről úgy tudtam, enyém!
Abból, amiről gondoltam: enyém!*

*Amely által minden teremtetett,
majd a kereszten átszegezett kezed
most csupa áldott, mennyi erő!
Szívemben az a fájdalom éget,
bárcsak többet adtam volna Néked,
és a megbánás bennem egyre nő!
Ó, szárj meg engem, mennyei erő!*

*Leborulok Eléd, Isten Fia!
Ma trónon ülsz, Te értem szenvedő!
Szívemben az a fájdalom éget,
bár mindenem adtam volna Néked!*

*És a bűnbánat bennem egyre nő,
dicső Királyom, értem szenvedő!*

Robert Murray McCheyne (1813–1843) egyik gyönyörű énekében előretekint arra az időre, amikor majd felismerjük, milyen hálával tartozunk a királyok Királyának.

*Ha majd fenn, a dicsőségben,
Tőled kapott öltözékben
Előtted állhatok, Uram.
Ha végre meglátlak Téged,
végtelen nagy dicsőséged,
az igazság is felragyog,
hogy örökre adósod vagyok!*

McCheyne dicsőítése mellett mégis hajlandó vagyok azt hinni, hogy még az örökkévalóság sem elég, hogy mindazt megértsük, mivel vagyunk Neki adósai, és mi mindent köszönhetünk Neki.

Lehetetlenség elképzelni a mennyet anélkül, hogy az Úr Jézusra gondolnánk. John Peterson énekszerzőnek egyszer a kiadója visszaadott egy kéziratot ezzel a megjegyzéssel: (a kézirat a mennyei hazáról szólt) „Húzza ki az Úr Jézus nevét, és írjon inkább bővebben a mennyről”. Peterson számára ez teljesen elképzelhetetlen volt, és az éneket egy másik kiadónak adta át. Jézus Krisztus nélkül nincsen menny.

A MENNY TÖBBI LAKÓJA

A Megváltó azonban nem lesz egyedül. Vele lesznek a dicsőségben az angyalok megszámlálhatatlan seregei. Azok, akik nem buktak el (Zsid 12,22), hanem szolgáló szellemek, akik az üdvösség örököseinek szolgáltak (Zsid 1,14). Minden hívőnek volt egy vagy több védőangyala. Aból indulhatunk ki, hogy találkozni fogunk majd velük, és megtudjuk, hogyan gondoskodtak rólunk, hogy semmi ne ártson nekünk, hogy átvészeljük a kísértéseket, és csodálatosan megszabaduljunk. Kibírjuk a kritikus pillanatokat is, és megszabaduljunk az ismeretlen veszedelmekből. Ezek a mennyei lények – magas tisztségük ellenére is – csupán nézők lesznek, amikor megváltatásunknak örvendezünk. Ők nem éneklük velünk együtt soha a megváltottak énekét.

Ott lesz a Gyülekezet – az elsősülöttek egész Gyülekezete –, akiknek neve fel van írva a mennyben. Együtt leszünk valamennyi megváltott emberrel, akik megváltattak pünkösdtől egészen az elragadtatásig. Együtt lesznek ott minden népből, törzsből, nemzetből és nyelvből valók. Ott lesznek az apostolok és mártírok, és lesznek ott ismeretlenek is, akiknek a nevét nem jegyezte fel nagy betűkkel a történelem, de akik híven és lelkiismeretesen szolgálták az Urat. Közösségben leszünk Mátéval, Márkkal, Lukáccsal és Jánossal, de Lutherrel, Kálvinnal, Spurgeonnal és Müller Györggyel is.

De biztosak lehetünk-e abban, hogy a mennyben felismerjük egymást? Először is világos, hogy ott nem fogunk kevesebbet tudni, mint itt

a Földön. Másodszer, Pál számított arra, hogy a tesszalónikaiakat odaát majd viszontlátja: ők lesznek majd Pál dicsősége és győzelmi koszorúja (1Tesz 19- 20). És örömet és dicsőséget várt ama napon a korintusiak számára, és a maga számára is (2Kor 1,14). Végül, János apostol is arra számított, hogy Jézus Krisztus visszajövelekor viszontlátja a megtért testvéreket. Ezt írta: „Mármost gyermekeim, maradjatok meg Őbenne, hogy amikor megjelenik, bizalmunk legyen iránta, és meg ne szégyenítsen minket eljövetelekor” (1Jn 2,28). Igen, mindnyájan fel fogjuk Őt ismerni, ahogy Ő is felismer majd bennünket.

Azután megtudjuk, hogy ott lesz Isten, mint mindenek Bírója. De nem mint a földi bíró, összeráncolt homlokkal, hanem mint szerető Atya. Ez természetesen felveti a kérdést: „valóban meg fogjuk-e látni Istent, az Atyát?” Az Isten szellem, tehát láthatatlan. Senki sem láthatja Őt élve. Jób bizott benne, hogy meg fogja látni az Istent (Jób 19,27). És az Üdvözítő megígérte, hogy a tisztaszívűek meglátják az Istent (Mt 5,8). Ez természetesen azt jelentheti, hogy megláthatjuk az Atyát, ahogyan a Fiában kijelentette magát (Jn 14,9). De igencsak lehetséges, hogy amikor megdicsőült testünk lesz majd, akkor sokkal nagyobb érzékelő képességgel rendelkezünk, és valóban megláthatjuk az Istent. Ezt a lehetőséget nem zárhatjuk ki.

Ott lesznek az Ószövetség szentjei – az igazak szellemei. Szellemben tökéletesek lesznek, mert hittek az Úrnak, és azután testben is tökéletesek lesznek. Együtt leszünk majd Ábrahámmal, Izsákkal, Jákóbbal és Józseffel, Mózesrel, Illéssel és Dáviddal. Velük együtt telepszünk majd

az asztalhoz, Akkor majd választ kapunk sok kérdésünkre, és új módon látjuk majd a Szentírást. De hogy fogjuk megismerni azokat az embereket, akiket azelőtt soha nem láttunk? Semmi gond! Ugyanúgy, ahogyan Jakab, Péter és János felismerték Mózeset és Illést a megdicsőülés hegyén (Mt 17,1-5).

Valóban, minden korok megváltottjai ott lesznek, és dicsérik Őt, aki minket szeret, és tulajdon vérével tisztára mosott bennünket bűneinktől.

Csodálatos lesz viszontlátni szeretteinket – mindazokat, akik hitben haltak meg. Szomorú volt a tőlük való elválás, de a viszontlátás bőségesen kárpótol majd érte. Ha belépünk Immánuel országába, akkor sokkal jobb körülmények között leszünk majd együtt, mint itt a Földön.

Remélhetőleg mindnyájunkat vár majd egy üdvözlő küldöttség, amely azokból fog állni, akiket a Krisztusért való alázatos szolgálat és hűséges munka által itt a Földön Krisztus számára megnyertünk. Mily nagy örömeinkre szolgál majd, ha halljuk valakitől: „Te voltál az, aki ide meghívtál engem”.

NEM LÉPHETNEK BE

A Biblia rendkívül pontosan felsorolja azokat, akik mindörökké ki vannak zárva a mennyből. Ezt a felsorolást a Jelenések 21,8-ban találjuk:

A *gyávák*: Ezeket a félelem és egyéb gátlások tartották vissza, hogy Krisztushoz járuljanak. Ne feledjük: ezeknek a csoportja együtt szerepel az undorító bűnösökkel, akiket szintén felsorol az Ige.

A hitetlenek: Mindazok, akik nem törődtek az evangélium hívogatásával, és akik Krisztust tudatosan nem fogadták el megváltójuknak.

Az utálatosok: Akik emberhez méltatlan módon, undorítóan, megvetésre méltóan éltek.

Gyilkosok: Ide tartoznak azok, akik a hatodik parancsolatot csalárdul és gonoszul megszegték.

Paráznák: Ez a szó jelöli mindazokat, akik paráznak, házasságtörők, homoszexuálisok, leszbikusok, valamint akik szexuális kapcsolatot folytatnak, noha nincs házastársuk.

Varázslók: mindazok, akik spiritizmussal és okkultizmussal foglalkoznak.

Báványimádók: Akiknek élete középpontjában nem Isten áll, hanem valami vagy valaki más.

Hazugok: Makacs félrevezetők, akiknek élet-eleme a hazugság.

Az ebek: A Jelenések 22,15-ben ez a szó férfi prostituáltakat jelent (lásd még 5Móz 23,18).

Azt jelentené ez, hogy akik a felsorolt bűnök közül egyben is vétkeztek valaha, azok már nem üdvözülhetnek soha többé? Olyan bünt követtek volna el, amely megbocsáthatatlan? Nem! Hanem azt jelenti, hogy ha az ilyenek bűnbánat és Krisztusban való hit nélkül halnak meg, akkor nemcsak a mennyből vannak kizárva, hanem az örök tűzzel égő tóba vettetnek.

A LEGNAGYOBB CSODA

Ha a menny legfőbb vonzereje az Úr Jézus, akkor a legnagyobb csoda, hogy mi, a megváltottak szintén ott leszünk. Csupa istentelen bűnös, akik mind méltatlanok vagyunk a kegyelemre, leszünk ott együtt minden nemzetből, népből, törzsből és nyelvből Isten csodálatos ke-

gyelmének örök győzelmi jeleként. Mindenféle korú hívők, akiket tisztára mosott a Bárány az Ő vérével, és akiket az üdvösség ruhájába öltöztetett. Jól fejezi ezt ki egy régi ének:

*Dicső Szabadító, dicső Barát!
Dicső élet, egyesült Veled!
Dicső haza, mely Általad enyém.
Csodálatos, hogy ott lehetek!*

Newton ezt három csoda közül a legnagyobb-nak nevezte: „Ha majd a mennybe érkezem, három csodát látok. Az első csoda az lesz, hogy sokan lesznek ott, akikről nem gondoltam volna, hogy ott lesznek. A második csoda, hogy sokan nem lesznek ott, akikről azt gondoltam, hogy ott lesznek. A harmadik, legnagyobb csoda az lesz, hogy én magam is ott lehetek.”

Olyan dicsőséges testünk lesz ott, amilyen a feltámadott Megváltóé volt. Ezen a testen nem lesz sem fekély, sem ránc, sem anyajegy sem semmi efféle. A. T. Pierson mondja: „Képzeljük el, hogy ha majd egykor a Mindentudó ránk tekint, semmi olyat nem talál rajtunk, amivel makulátlan szentségét megsérthetnénk, mint amilyen pl. egy májfolt egy emberen. Milyen hihetetlen!”

F. W. Grant hozzáteszi: „Sem az öregség, sem a rokkantság, sem semmi efféle nem illik majd hozzá – csak a virágzó örök ifjúság, az érzelmek fáradhatatlan üdesége, amely soha el nem fogy. A Gyülekezet akkor majd egészében szent és feddhetetlen lesz.”

Végül pedig megtisztított szentek leszünk. Tisztátalan gondolatok, vegyes érzelmek és bü-

nős cselekedetek mind a múltéi lesznek már. Tévedéseinkkel nem szomorítjuk többé Krisztus szívét. Az egoizmus egy pillanat alatt eltűnik.

Testünk nem szenved többé a betegségek miatt. Nem lesznek bacilusok, vírusok, fertőzések, rosszindulatú fekélyek vagy szívbetegségek. Nem kell küzdenünk velük, nem lesz szükség tablettákra, antibiotikumokra, röntgensugarakra, intravénás injekciókra, sem életmegg hosszabbító kezelésekre, kórházakra, orvosokra, sem ápolónőkre.

A szenvedés a múlté lesz. Csonttörés, reuma és minden más jaj és baj a múlté lesz.

Ismeretlenek lesznek a gondok. Nem lesznek megtört szívek. A Megváltó minden könnyet eltöröl majd.

*Isten törli le minden könnyemet
azon a csodás reggelen,
amikor leteszem vándorbotom,
és minden gondtól mentesen,
nagy fájdalmak, szenvedések nélkül,
Őt majd szemtől szembe látom,
örök béke tölti el szívem, mert
ajtó tárul az Atyai házon!*

(Norman Clayton)

Mivel kegyelemből, hit által üdvözülünk, a mennyben nem lesz dicsekvés. Senki sem dicsekedhet sem jócselekedeteivel, sem személyiségének jóságával, mert nem ezek segítették, hogy átmehessen a gyöngykapun.

A halál soha többé nem választ el szeretteinktől. A mennyben nem tartanak majd gyászbeszédet, nem lesznek halottas kocsik, sem temetők. Ott soha senki sem hal meg.

„...hasonlóvá leszünk hozzá (Jézushoz), és olyannak fogjuk Őt látni, amilyen valójában” (1Jn 3,2). A Megváltó egyetlen ránk vetett pillantása átváltoztat minket Hozzá hasonlóvá. Noha más és más lesz mindegyikünk fizikai megjelenése, szellemi, erkölcsi és testi tökéletességében mindnyájan hasonlatosak leszünk Hozzá. Ugyanakkor soha nem nyerjük el azokat a tulajdonságokat, amelyekkel csak Isten rendelkezik: soha nem leszünk mindenhatók, mindentudók és mindenütt jelenvalók.

Úgy ismerünk majd, ahogy minket Isten ismer, azaz: felismerjük egymást. A házások egymásra találnak, noha a mennyben a házastársi életközösség nem létezik már.

Valaki úgy sejti, hogy ha most őt érzékünk van, akkor talán majd ötven érzékünk lesz. Lehet, hogy képesek leszünk egy pillanat alatt gondolati úton az egyik helyről a másikra áthelyezni magunkat.

Isten akkor éri el a célját, amikor már Nála leszünk az Ő dicsőségében. És ha majd Üdvözítőnk kedvesen sugárzó szemével ránk tekint, meglátja rajtunk fáradozása gyümölcsét, és örvendezik ezeknek.

A MENNYBEN IS LESZ FEJLŐDÉS

Az emberek gyakran úgy gondolják, hogy a menny nemcsak a nyugalomnak, hanem a tétlenségnek is a helye. Olyan, mint valami soha véget nem érő vakáció. Egy fiatal hívő keresztyén mondta egyszer: „Azt gondolom, hogy ott a

mennyben nagyon unalmas lesz – csak heverészni egy felhőn, és hárfát pengetni...” Ki is szeretne oda kerülni, ahol olyan egyhangú és unalmas az élet?! Ki szeretne mindörökké lustálkodni? Valójában azonban a menny a szüntelen fejlődés helye, a növekedés és kijelentés helye. Tudhatjuk ezt Pál szavaiból, az Efézus 2,7-ből: „...hogymutassa az eljövendő korszakokban kegyelmének mérhetetlen gazdagságát irántunk való jóságából, Krisztus Jézusban”. Ez azt jelenti, hogy Isten az egész örökkévalóságon át tanít bennünket arra, mit jelent számára, hogy szeretett Flát értünk a kereszthalálba küldte. Olyan nagymértékben jelenti ki kegyelmét és irgalmát, hogy a tanulásnak soha nem lesz vége. Ha Isten ezt nekünk meg fogja mutatni, akkor nyilván tovább fogunk tanulni.

Vagy képzeljük el a következőt: A menny egy iskola, és Isten benne a tanítómester. A tanítás mindörökké tart. A tanfolyamon minden megváltott ember részt vesz. A tanfolyam címe: „Kegyelem és jóság”; tankönyve a Biblia. A téma pedig kimeríthetetlen.

Én magam azt hiszem, hogy további témánk is lesznek. Mivel a Biblia maga korlátok nélküli és örökkévaló könyv, szüntelen tanulmányozás tárgya lesz. Ebben a földi életben sokmindent csak felületesen ismerünk belőle. A Szentírásban még olyan kincsek vannak elrejtve, amelyek igazán majd csak odaát lelkesítenek igazán minket. Ma még sok megválaszolatlan kérdés van, melyeket mind tisztáznunk kell.

Talán légből kapott gondolat az, hogy a mennyben a bibliai történetek egész panorámája élénk tárul majd? A teremtés, a bűneset, az özönvíz, az Egyiptomból való kivonulás, a törvényadás, a ba-

biloni fogság. Igen, és Betlehem, a Hegyi Beszéd, Gecsemáné és a Golgota. Miért tartanánk lehetetlennek, hogy láthatjuk majd a golgotai történeteket a maguk valóságában? Hiszen azok a fénysugarak, amelyek azt valaha bevilágították, most is itt kell, hogy legyenek a világmindenségben. Istenünk könnyedén összefogja azokat számunkra, hogy bemutassa nekünk a szent eseményt.

Ha egy díszes felvonulást a földön állva nézünk, akkor csak a zenekart látjuk, meg legfeljebb néhány kocsit, amelyek közvetlenül előttünk vonulnak fel. Ha azonban egy toronyház tetejéről szemlélődünk, akkor az egész parádét áttekinthetjük elejétől végéig. A mennyben olyan ragyogó panoráma tárul majd elénk, hogy egyszerre beláthatjuk az egész történelmet.

Vagy képzeljük csak el: Az idő, ahogy azt most megéljük, a mennyben többé nem létezik majd. Naptárunk azon alapul, hogy a Föld 365 nap, 5 óra és valamivel több mint 48 pere alatt teszi meg az útját a Nap körül. Nos, ez a számítás a mennyben immár nem lesz érvényes. Talán ez azt is jelenti, hogy ott nem lesz múlt és nem lesz jövő sem, hanem csak örök jelen. S ha ez így van, akkor a Golgota (és minden más bibliai esemény) örökké jelenvaló realitások lesznek.

A TEREMTÉS CSODÁJA

Értelemszerűen fel kell tennünk azt, hogy az Úr megmutatja majd nekünk a világ teremtésének csodáját, amelyről most csak homályos sejtéseink vannak. Például a világmindenség méreteiről, és a csillagok egymástól való távolságáról. Ki kételkedhetne abban, hogy az Úr megváltottai súlytalan feltámadott testükben az örökkévalóság birtokosai lesznek, hogy a tér határtalanságát kikutassák... és az ember eljusson a csillagokig.

Dicsérjük majd az Urat az emberi test csodájáért – a hangjáért, a szeme világáért, a hallásáért, az érzékszerveiért, az izlelőszerveieért és a szaglóképességéért. A csodához tartozik a szív tevékenysége, a vérkeringés, a csontok erős váza, az izmok és az idegrendszer, az emberi agy csodálatos tevékenysége. És választ kapunk majd az értelemmel, lélekkel és szellemmel kapcsolatos kérdéseinkre. Túlontúl sokáig vettük természetesnek mindezt a sok csodát.

Ha a mennyből lenézünk, felismerjük, hogy öreg Földünk mily tökéletesen alkalmazkodott az ember életszükségeihez – önmagában az, hogy a Földön víz van, hogy az atmoszféra az ember számára éppen a megfelelő, és hogy a Föld forgása éppen úgy alakult, hogy lehetővé tette az évszakok kialakulását.

Újra értékeljük majd, hogy Isten megadta minden élőlénynek a neki megfelelő táplálékot – milyen logikus teljesítmény! Megtanuljuk, milyen keveset tudtunk az embrió fejlődéséről az anyaméhben.

És elálmélkodunk azon, hogyan is volt lehetséges, hogy értelmes emberek valaha is azt hitték, hogy mindez az evolúció útján állt elő, és hogy e mögött a lélegzetelállító csoda mögött nincs Teremtő Isten.

A GONDVISELÉS CSODÁJA

Végül lehetségessé válik majd számunkra, hogy betekintsünk a kulisszák mögé, és felismerjük, hogy Isten úgy rendezt ott mindent, hogy azoknak, akik Őt szeretik, minden a javukra szolgáljon. Amit egykor véletlennek tartottunk, abban felismerjük az Ő rendező kezét, amellyel meghatározta azok idejét, lefolyását és mértékét. Világossá válik számunkra, hogy semmi sem történt véletlenül, hogy nem a vak sorsszerűség döntött, hanem mindaz, amit véletlennek láttunk egykor, valójában Isten gondviselése volt. Ő rendelte csalódásainkat, és amit mi annakidején rossznak láttunk, az valójában nagyon helyes volt.

A mennyben felfedezzük majd, hogyan védett minket Isten láthatatlan seregével. Olyanok leszünk, mint annak idején Elizeus szolgája: amikor az Úr megnyitotta a szemét, és látta, hogy a hegy körül van véve tüzes lovakkal és lovagokkal és harci szekerekkel (2Kir 6,17). Akkor kiderül majd, hogy akik velünk voltak, többen voltak, mint az ellenünk felvonult sátáni seregek.

Csodálatos felfedezés lesz, amikor meglátjuk, hogyan vezette Isten a népét, hogyan engedte, hogy viharok tomboljanak, amelyek végső soron az Ő tervének kibontakozását segítették; hogyan

gondoskodott, hogy mindig meglegyen az, ami életük fenntartásához szükséges, és hogyan szolgálta az Ő dicsőségét még az emberek haragja is. Akkor felismerjük majd, hogy „a takács szötte anyagban a sötét fonalak éppoly szükségesek voltak, és helyükönvalók, mint az ezüst és aranyfonalak”.

És végül megkapjuk a teljes világosságot a szenvedés titkának kérdésében is.

*Felfogjuk majd annak az értelmét,
miért volt sokszor oly sötét a nap,
miért vitt utunk pusztaságon át?
Hogy ott is érezzük: az Úr keze tart!*

*Az Ő nyugalma annál dicsőbb lesz,
minél nagyobb volt itt a veszély,
áldott fénye jobban tündököl majd,
mert örökre elmúlik az éj!*

W. P. Mackay

A MEGVÁLTÁS CSODÁJA

Azután felismerjük majd, milyen nagy csodát tett Isten akkor, amikor megváltott minket. Hallani fogjuk azoknak a lebilincselően érdekes beszámolóját, akik Isten csodálatos kegyelme által megváltattak. Egyvalami mindegyikben közös lesz: megváltatásuk kegyelem által, az Úr Jézusba vetett hitben ment végbe. De azért mindannyian más és más úton járva jutottak el a hitre. Egyesek vizen át, mások tűzön át, egyeseket áradat sodort, de valamennyit az Ő vére váltotta meg.

Ateisták és agnosztikusok (hitetlenek) mond-

ják majd el, hogy nem találtak békességet, amíg Krisztusban meg nem lelték azt. Kritikusok tanúskodnak ismét arról, hogy miközben hitelvesztetté akarták tenni a Bibliát, annak buzgó védelmezőjévé lettek. Meghalljuk majd, hogy iszákos, kicsapongó életű emberek hogyan kezdtek életet élni.

A reformátorokkal együtt ott lesznek majd a nagy keresztyén mártírok, akiket mind-mind Krisztus drága vére váltott meg. Buddhisták, hinduk és mozlímok mondják majd el, milyen csodás körülmények között hallották meg az evangéliumot, és hogyan lettek annak hitvallói.

E világ bölcsei, hatalmasai és előkelői közül nem sokat találunk majd ott, de annál többet az egyszerű emberekből, akik az Igét boldogan befogadták. Katolikusok és protestánsok, lelkészek és laikusok, kommunisták és szocialisták tesznek majd bizonyosságot arról, hogyan győzte meg őket az Ige bűneikről, és hogyan kértek (és kaptak) bűnbocsánatot a Megváltótól.

Fogunk hallani a gyermekkorban és a halálos ágyon történt megtérésekről. Lesznek, akik elmondják majd, hogy megtértek már akkor, amikor az evangéliumot először hallották, mások viszont megtérésük előtt éveken át menekültek Isten elől.

*Egykor mindnyájan bűnösök voltunk,
szennyes volt minden gondolatunk,
és most – kívül-belül hófehéren
íme – Isten gyermekei vagyunk!*

A. T. Pierson

A menny visszhangzik majd Isten megváltó és megváltoztató kegyelmének dicséretétől!

TOVÁBBI KIJELENTÉSEK

Látni fogjuk majd, milyen szoros a kapcsolat az anyagi és szellemi világ között. Földi életének idején az Úr Jézus is szüntelenül ezt tanította azáltal, hogy a szellemi dolgokat a láthatókkal illusztrálta.

*Úgy beszélt a nap-perzselte fűről,
a fügefáról, és voltak bárányok...
egybe-ölelte szeretetével
a láthatatlan s látható világot!*

*Tanított a vetésről, aratásról,
és az emberről, aki házat épít,
a kereskedőt is említette,
hogy könnyebben megértsük Igéit.*

*Beszélt a drágagyöngyről és aranyról,
és rámutatott verébre, hollóra,
hogy Isten üzenete teremjen
jó gyümölcsöt, ha majd üt az óra.*

T. T. Lynch

Itt e Földön csak homályos elképzeléseink voltak. A mennyben ismerjük majd fel igazán, hogy mindenben megtalálhattuk volna a megfelelő szellemi tanítást, ha szellemileg jobban odafigyelünk.

Lehetséges, hogy a mennyben megtudjuk majd, hogy Istennek a mi Földünkön kívül más égitestekkel kapcsolatosan is vannak tervei? De ne értsük félre a dolgot. A Föld az egyetlen hely, ahol Isten az ember megváltását tervbe vette. Csak Földünkön állt a kereszt. Ezen a téren Földünk egyetlenszerű. De nagy Istenünknek lehet-

nek egyéb tervei is a világmindenség más helyeivel kapcsolatban. Találunk (a Bibliában) utalásokat uralkodókra és hatalmasságokra a szellemi világban. De a Biblia sehol nem tanít olyasmit, hogy Istennek nincsenek tervei a galaxisokkal kapcsolatban. Ezeknek a terveknek természetesen semmi közük nincs az ember megváltásához.

Henry Morris tudós írja: „Hogy az égen hatalmas jelek tűnnek fel (Lk 21,11), az csakis azt jelentheti a valóságban, hogy valóban van élet a Földön kívül is. De ezek a más égitesteken élő lények sem nem úrhajókkal rendelkező szuperemberek, sem pedig protoplazma-csomók a fejlődés különböző fokain. Sokkal inkább hatalmas és erős angyalok (Zsolt 103,20), szolgáló szellemek, akiket Isten küld el szolgálatra azok mellé, akik az üdvösséget örökölni fogják (Zsid 1,14), tehát nem mások ők, mint Istennek szent angyalai. A mennyben található még egy nagy sereg bukott angyal is, akik a hatalmas sárkánynak, az ősi kígyónak a szolgálói. Annak, akit ördögnek és Sátánnak hívnak, és aki megtéveszti az egész földkerekséget” (Jel 12,9).

Hogyan befolyásolja majd az a tény, hogy ott nem lesz idő, azoknak az életkorát, akik a mennyben vannak? Pl. egy csecsemő mindvégig, az egész örökkévalóságig csecsemő marad-e? Akik pedig felnőtt korukban halnak meg, azok állapota mindörökre az marad? A Biblia ezekre a kérdésekre nem ad választ. Talán azért nem, mert gyöngécske értelmünkkel nem is értenénk meg a választ. Amit tudunk, az mindössze annyi, hogy az Úr mindezeket a dolgokat úgy viszi majd véghez, ahogy azt szeretete és bölcsessége

megkívánja. Elég, ha ennyit tudunk, és ebben megnyugodhat hitünk.

Dicsőséges idő lesz az. Mindnyájan megújult értelemmel valljuk meg majd: „Az Úrnak útjai tökéletesek”. Samuel Medley (1738–1799) nagyon jól fejezte ki ezt énekében: „Szentjeivel valljuk meg majd: Urunk mindent a legjobban cselekedett”.

FOGUNK-E MAJD A MENNYBEN TÁPLÁLKOZNI?

Miért ne? Bizonyos, hogy ez lehetséges lesz. Az Úr Jézus is evett feltámadása után dicsőséges testében. Tanítványai „adtak neki egy darab sült halat. Elvette és szemük láttára megette” (Lk 24,43). Mivel dicsőséges testünk éppen olyan lesz, mint az Övé (Fil 3,21), ezért lehetséges, hogy éppúgy együnk, mint Ő.

Nemcsak lehetséges, hanem valószínű is. Gondoljunk csak a Bárány menyegzőjére, amelyen valamennyi hívő részt vesz majd. Boldogok, akik hivatalosak a Bárány menyegzőjére” (Jel 19,9). Ha menyegzői lakoma lesz, akkor azon nyilván ennivaló is lesz.

Tulajdonképpen világos, hogy a mennyben táplálkozunk majd. A mennyek országát az Úr Jézus menyegzői vacsorához (Mt 22,1-14) és királyi vendégséghez (Lk 14,15-24) hasonlítja. Mennyire találó! A mennyek országának jellemzői lesznek az öröm, a közösség és az ünnepi hangulat, amely az ilyen alkalmakkor szokásos.

Az Úr Jézus azt mondta: „sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és asztalhoz tele-

pednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában” (Mt 8,11). Ezekkel a pátriárkákkal asztalhoz telepedni annyit jelent, hogy velük fogunk társalogni, és közösségben lenni. És legalábbis feltételezhetjük, hogy az asztal ízletes ételekkel lesz megrakva.

Igaz, hogy keveset tudunk a megdicsőült testről, de elég annyit tudunk, hogy étellel-itallal felfrissíthetjük magunkat, emésztési folyamat nélkül is, amely most a bűneset következménye.

A pogány vallások olyannak írják le a mennyet, mint ahol az ember állati étvágyát nagy tömeg étellel és borral csillapítja, és ahol végtelen lakmározás folyik. Mennyire más az a szent és tartózkodó magatartás az Isten országában, amelyről a Biblia ír.

A HELY MAGA

Milyen lesz az atyai ház, ahogy szemünk elé tárul majd, amikor elérkezünk az aranypartra? Nincs földi nyelv, amely le tudná írni a paradicsom, a harmadik ég dicsőségét. Ezért Isten a Földön is megtalálható szép dolgok segítségével ad némi fogalmat mennyei otthonunk dicsőségéről.

Ha – mint sokan hiszik – az új Jeruzsálem a mennyet sok, ha nem is minden részletében kiábrázolja, akkor mi is tudhatunk egyet-mást Immánuel országáról, ahol Krisztus dicsőségesen lakozik.

Ott nincs éjszaka. A Földön az éjszaka volt a napnak az a része, amikor a vétkek és törvénytelenségek uralkodtak. De ez volt annak is az ideje, amikor a szenvedő szentek vágyva várták

az új nap első sugarait. Most azonban már olyan helyen vannak, ahol szüntelenül világos nappal van. A világosság olyan, mint a jáspis és a tiszta kristály. A fény nem a Naptól és nem a Holdtól árad, hanem az Isten dicsőségéből.

Az építési anyagot főként arany, drágakövek és gyöngyök teszik ki. A jáspishoz járulnak még a zafir, kalcedon, smaragd, szárdonix, szárdisz, krizolit, beryll, topáz, krizofráz, jácint és ametiszt. A téglá és cement átadja helyét a drágaköveknek.

Az utcája színaranyból van, mely olyan, mint az átlátszó üveg. A földi értékrendszernek lélegzetelállító nagy változását mutatja ez. Amit a földi ember élete legfőbb kincsének tekintett, azt itt beton és aszfalt helyett használják.

Lesz temploma, de nem szó szerinti értelemben. Az Úr Isten és a Bárány lesz a templom.

Nem lesz tenger. Az egymást szerető embereket nem fogja egymástól elválasztani az óriási óceán. Nem lesznek félelmetes viharok, sem vulkánikus kitörések, nem lesznek kútba fulladt gyermekek.

De igaza van Spurgeonnak, amikor azt mondja:

„Az a hatás, amit az aranyutcák, vagy az angyalok hárfával kísért éneke bennünk kelt, semmiség lesz ahhoz képest, amilyen érzés támad bennünk, amikor meglátjuk a Királyt a trónusán, Ő fogja tekintetünket és gondolatainkat magához vonzani, Ő fog bennünk mérhetetlen szeretetet támasztani, és Ő ébreszti majd fel bennünk a szüntelen imádatot. Látni fogjuk az Úr Jézust”.

IMÁDAT

Talán levetkőzhetjük majd félénkségünket, átölelhetjük és megcsókolhatjuk az Úr Jézust. Mily gyakran kellett elmondanunk itt a Földön: „Gyöngé szívünk minden fáradozása, és legforróbb érzéseink is hidegek”. De ennek az éneknek a befejezése éppoly igaz: „De ha majd színről színre meglátunk Téged, akkor Hozzád illően dicsérünk majd”.

Nem terelődik el majd figyelmünk, és nem lesz nehéz összpontosítanunk mindent arra, hogy dicsérjük az Urat. Itt a Földön gyakran az imádatnak és hálának oly nagy mértékét érezzük, amelyet szavakban nem is tudunk kifejezni. Odaát ez már nem jelent problémát.

Egyszer azt mondta valaki, hogy ott majd oly szeretetet tudunk kimutatni az Úr Jézus iránt, amilyen – ha most éreznénk – szétfeszítené a szívünket. Ez a gondolat boldoggá teszi! „Ó Uram, add, hogy nagynak és erősnek gondoljalak Téged, hogy mindenkor felismerjem csodálatos munkádat, és oldd meg nyelvemet, hogy ne maradjon néma, hanem dicsérjen Téged szeretetedért, amely felmérhetetlen”.

Dr. J. Vernon McGee megállapította, hogy valahányszor kinyitjuk a Jelenések könyvét, látjuk benne, ahogy a szentek éppen leborulnak az Úr előtt, hogy Istent imádják, vagy pedig éppen felkelnek leborult helyzetükből és imádatukból. Hozzátette: „Ha nem szereted Istent imádni, nem fogod jól érezni magad a mennyben, mert ott mindnyájan ezzel leszünk elfoglalva”.

ÉNEKEK

A földi dolgok közül ahhoz a kevéshez, ami a mennyben is megvan, tartozik a zene.

Ha a világ legnagyobb zenészeit össze tudnánk gyűjteni egy hangversenyteremben, és ők ott olyan gyönyörűen muzsikálnának, ahogy csak elképzelhető, ez a zene egyhangú és silány lenne a mennyei harmóniához képest. A világ valamennyi zeneműve közül talán Händel „Messiás”-a közelíti meg leginkább a mennyei zenét. Ennek egyik oka az, hogy a szövegét a szerző a Szentírásból vette, tehát olyan szavakból áll, amelyek a mennyben gyökereznek. Egy másik ok, hogy a szövege a zenéjével oly csodálatos összhangban van, hogy felismerhető rajta Isten kezenyoma. De még ennek a „Messiásnak” a csúcspontja, az ún. „Halleluja-kórus” sem mérhető ahhoz, ami bennünket vár.

A négyszólamú kórusban tízezerszer tízezren és ezerszer ezren énekelnek majd. És a milliányi hang közül egy sem lesz hamis. Szoprán és alt, tenor és basszus szíve és hangja örök harmóniában zengi majd Isten dicséretét. Egy régi ének így szól:

*Olyan éneket hallasz ott majd,
amilyent a Földön még soha,
talán nem is a füleddel hallod,
szíved öröme lesz akkora...*

Egy másik költő előretekintve így szól:

*Zeng a mennyei téren az ének,
egyre erősebb, hangosabb,
szentek száján hangzik a dicséret,
Őt magasztalja minden hű ajak.*

*Az áradat egyre magasabb lesz,
és örökké zeng majd ez az ének,
ujjongva borulunk le Előtte,
mind, akik a trónusához érnek!*

Lesznek hangszerek is – a Biblia beszél mennyei hárfákról (Jel 14,1-3; 15,2). És ha vannak hárfák, miért ne lennének más hangszerek is, amilyenekkel Dávid korában dicsérték, vagy éppen manapság dicsérik az Istent? Urunk megérdemli, hogy minden elképzelhető módon Őt dicsérjék.

Néhány éneket ismerünk az Újszövetségből:

„...aki szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől, aki országa népévé tett minket, papokká, az Isten, az Ő Atyja előtt: Ővé a dicsőség és hatalom örökkön örökké. Ámen” (Jel 1,5b-6).

„Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, és aki van, és aki eljövendő” (Jel 4,8).

„Méltó vagy Urunk és Istenünk, hogy Tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert Te teremtettél mindent, és minden a Te akaratodból lett és teremtetett” (Jel 4,11).

„Méltó vagy... mert megölettél és véreddel vásároltad meg őket Istennek, minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből, és királlyá és papokká tetted őket Istenünknek...” (Jel 5,9-10).

„Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen

az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás” (Jel 5,12).

„A királyi széken ülő és a Bárányé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké” (Jel 5,13).

„Ámen! Az áldás, a dicsőség és a bölcsesség, a hálaadás és a tisztesség, a hatalom és az erő a mi Istenünké örökkön-örökké. Ámen!” (Jel 7,12).

„Nagyok és csodálatosak a te műveid, mindenható Úr Isten, igazságosak és igazak a te utaid, népek királya, ki ne félne téged, Urunk, és ki ne dicsőítené a te nevedet, hiszen egyedül te vagy szent, mert a népek eljönnek mind, és leborulnak előtted, mert nyilvánvalókká lettek igazságos ítéleteid” (Jel 15,3-4).

Az Úr Jézust imádják. Ezen felül pedig Ő maga fogja felszólítani a mennyei seregeket arra, hogy a magasságos Istent, az Atyát tiszteljék. A 22. zsoltárban, ebben a nagy messiási zsoltárban halljuk, amint mondja: „...dicsérlek a gyülekezetben” (Zsolt 22,23).

SZOLGÁLAT

Ne is gondoljunk arra, hogy a mennyben majd tétlenek leszünk és unatkozni fogunk, mert az a szolgálat helye lesz. „...szolgái szolgálnak neki” (Jel 22,3b). S mint ahogyan megnövekszik majd az Isten imadására való képességünk, ugyanúgy alkalmasabbakká válunk a szolgálatra is. Ez a szolgálat folyamatos lesz, hiszen „szolgái szolgálják Őt éjjel és nappal” (Jel 7,15). Ennek a szolgálatnak nem lesznek indíté-

kai, ezt a szolgálatot nem fogják mások kritizálni, ebbe a szolgálatba nem fogunk belefáradni, ezt szolgálatot nem zavarja meg félreértés, csőd, sem pedig panasz – ebben a szolgálatban nyoma sem lesz a bűnnek.

A Biblia nem sokat közöl velünk arról, miféle szolgálat lesz ez, noha nyilvánvalóan szoros kapcsolatban fog állni a dicsérettel, imádsággal és istenimádással. Érzük be annak tudomásulvételével, hogy ez a szolgálat megfelelő módon kifejezi majd azt a szeretetet, amelyet érzünk Megváltónk iránt, Aki bűneinkből megváltott bennünket.

Charles Erdman így fejezi ezt ki a maga sajátos stílusában: „Szolgái szolgálni fogják Őt. Ez teljes szabadságot és tiszta örömet jelent. Már most sincs hasonló ahhoz a gyümölcsöző és boldogan végzett munkához, amit az Istennek való szolgálatban végzünk. Csakhogy akkor a papi szolgálatot fáradtság, tökéletlenség és akadályok nélkül végezzük majd.”

Ez a szolgálat nem fog bennünket kifárasztani – sőt tökéletes nyugalmat ad.

JUTALMAK

A menny a jutalmazás helye is lesz. A jutalmakat maga a Megváltó fogja kiosztani. Évszázadokon át mindent pontosan, gondosan és tökéletesen megjegyzett. És nem lesz nyugalma mindaddig, amíg napvilágra nem kerül mindaz, amit az övéi érte tettek, és akkor majd kedves-séggel viszonzza az övéinek iránta tanúsított kedvességét.

Ez Krisztus ítélő (jutalomosztó) széke előtt történik meg majd, amelyet az Ige Isten ítélő (jutalomosztó) székének is nevez. Ha az emberek ezt a kifejezést hallják, gyakran megrettennek, mert csak egy olyan bíróra tudnak gondolni, aki a vétkesek felett ítéletet mond. Pedig ebben az esetben jobb lenne, ha inkább arra az emelvényre gondolnának, ahol a verseny döntőbírái kiosztják a versenyzők között a díjakat. Mert ez előtt az ítélő (jutalomosztó) szék előtt nem a törvény elleni vétkeket tárgyalják majd, hanem afölött döntenek, hogy a hívő ember milyen mértékben élt Istennek földi életében.

A hívők bűneit Isten megítélte már a Golgota keresztnél, ahol Krisztus tökéletesen és véglegesen elszenvedte helyettük a büntetést: megfizetett értük. Isten nem követel meg kétszeres büntetést. Ott már nem az üdvösség és kárhozat kérdése dől el, hanem a szolgálat tétetik mérlegre. A bírói szék előtt fény derül minden egyes hívő életére és szolgálatára. Mindazt, amit Isten dicsóságára végzett – Pál aranynak, ezüstnek és drágaköveknek nevezi őket – megjutalmazza az

Úr. Minden más – fa, széna és pozdorja – elvetetik, mint ami méltatlan az Úrhoz.

Nem titok, milyen elvek alapján osztogatja majd a Bíró a jutalmat. Mindent világosan megmutatott nekünk, úgyhogy eleve tudhatjuk, mit kell tennünk, hogy a győztesek között legyünk. Íme néhány pont, amit figyelembe vesz:

A hűséget többre értékeli majd, mint az eredményt (Mt 25,21.23; 1Kor 4,2). Nem lehetünk mindig sikeresek, de hűségesek mindig lehetünk.

A hívő embernél nem az számít, milyen nagy kegyelmi ajándékot kapott, vagy milyen nagyszerű képességei vannak, hanem az, hogy mindezeket hogyan használta (Mt 5,15-28; Lk 19,13-28). Nem vagyunk mindnyájan egyformák. Kegyelemből az Úr aszerint ítél majd meg bennünket, hogyan használtuk fel mindazt, amit nekünk adott.

Nem a szolgálat jellege számít, hanem a szellemi magatartás, amellyel véghez visszük (Kol 3,22-24). Mindent az Úrért kell tennünk, és semmit sem azért, hogy az embereknek tessünk. Szüntelenül gondolnunk kell arra, hogy az Úr nem értékeli azokat a szolgálatokat, amelyeket viszontszolgálat fejében teszünk (Mt 19,27-30).

Viszont jutalmat nyer maga a pusztá kívánság is, hogy tegyünk valamit még akkor is, ha lehetetlenség azt véghez vinni (1Kir 8,18; 2Kor 8,12). Dávidnak ugyan nem engedte meg Isten, hogy templomot építsen, de Isten dicsérte őt azért, hogy ennek vágya feltámadt a szívében.

Nem a mennyiség számít, hanem a minőség (Mt 10,42; Lk 21,2). Örök példa erre a szegény özvegy két fillérje.

Nem az a lényeg, hogyan ítéljük meg mi ma-

gunk a szolgálatunkat, hanem az, hogy az Úr hogyan ítéli meg azt (Mt 25,37-40).

*Sok mindenről kiderül majd: bűn volt,
amire olykor oly büszkék voltunk,
de jutalmat nyerhet az Érette végzett
némely jelentéktelennek tartott dolgunk...*

Nem is az a lényeges, amit a többiek látnak, hanem amit Isten lát és tud (Mt 6,1-18). Ha valamit azért teszünk, hogy sokakban mély benyomást keltsünk, akkor már tőlük megkaptuk a jutalmat, a nyilvános elismerést.

Mindazt, amit az Övéiért teszünk, Óérette magáért tesszük (Mt 25,40). Itt azután határtalanul sok lehetőségünk nyílik arra, hogy Őt tápláljuk és felruházzuk, Őt meglátogassuk, és úgy szolgáljunk Neki, mintha láthatóan a szemünk előtt lenne.

Egyetlen jócselekedet, amelyet az Úrért és az Ő dicsőségére teszünk, nem jelentéktelen; mindegyik elnyeri jutalmát (Ef 6,8). Nincs különbség ebben kegyes és világi dolgok között. A cseléd-lány vagy házmester alantásnak tartott munkája éppoly szent – ha Isten dicsőségére végzik –, mint a gyülekezetben végzett szolgálat.

Ebből következik, hogy teljesen mindegy, milyen valakinek a társadalmi állása (Ef 6,8). A mezőn szántó béreslegény számára sem elérhetetlen a leggazdagabb jutalom. Kiváló keresztyéneknek sincs semmi előnyük a napszámosokkal szemben.

Végül dicséri az Úr a kitartást (Lk 22,28). Nem elég a jó kezdet. Azt akarja, hogy az egész ügyet vigyük jövőgre.

A Krisztus ítélő (jutalomosztó) széke előtt kapott jutalmakat általában koronának vagy koszorúnak nevezi az Írás. Az evilágon kapott győzelmi koszorúkkal és díjakkal szemben ezek a koszorúk örökkévalók.

Az öröm koszorúja azért, mert hűségesen lelkeket nyertünk meg (2Tesz 2,19).

Az igazság koszorúja mindazok számára, akik vágyva várják az Ő megjelenését (2Tim 4,8).

Az élet koszorúja mindazoknak, akik a kíséretben kitartottak (Jak 1,12).

Péter említi a dicsőség hervadhatatlan koszorúját mindazon hív pásztorok számára, akik hűségesen legeltették Krisztus juhait (1Pt 5,4).

És egy különleges koszorúja azon mártírok számára, akik hívek voltak mindhalálig (Jel 2,10).

A keresztyének egyetértének abban, hogy ezeket a győzelmi koszorúkat örömmel, és imádat-
tal telve helyezik majd az Úr Jézus lábához, hiszen Ő az, Aki egyedül méltó rájuk.

BEFEJEZÉS

A menny dicsőségét emberi szóval megközelítőleg sem lehet leírni. És nincs földi halandó, aki fel tudná fogni azt. Isten azonban éppen elegendet mutatott belőle nekünk ahhoz, hogy minél régebben vágyódunk utána, annál erőteljesebb legyen bennünk ez a vágy. Spurgeon mondta:

„Ha nem vágyódsz a mennybe, akkor teljes bizonyossággal felteheted magadnak a kérdést, vajon odatartozol-e. Ha valaha is megízlelted a szentek örömét, ahogyan azt a Földön élő hívők

koronákat és megtapasztalják, akkor teljes szívedből énekeled:

*Szomjas szívem alig várja már,
vágyódó szemem fölfelé tekint,
ahol örökségem s üdvösségem vár,
és az Aranyváros oly közelről int.*

Egyszer bizonyoságot tettem egy haldokló férfinak, miközben felesége az ágya mellett ült. A férfi hirtelen felült, szeme kitágult és boldog álmélkodással mondta: „ó igen! Nézd!” Azután hátrahanyatlott és meghalt. Felesége mondta később, hogy ezek voltak a legszebb szavak, amelyeket valaha is mondott. Bepillantást nyert a mennybe, ami nem is olyan ritka élmény a haldokló hívőknél.

Robert G. Lee ezt mondta a mennyről: „A legszebb hely, amit csak az isteni bölcsesség kialakíthatott, és az isteni hatalom elkészíthetett”.

J. Sidlow Baxter tíz képben ábrázolja ki a megváltott bűnösök megszámlálhatatlan tömegének örök üdvösségét, akik mint megdicsőült szentek a mennyben vannak:

„A királyi szék előtt” – boldog tudás,
„Fehér ruhákban” – szeplőtelen szentségben,
„Pálmaágakkal kezükben” – végső győzelem birtokosaként,
„Szolgálnak Neki” – legdicsőbb szolgálat,
„Megvédelmezi őket” – végtelen biztonságban,
„Nem éheznek többé” – örök időkre beteljesedett az életük,
„A Nap nem égeti őket” – zavartalanul örvendeznek,
„Ő a pásztoruk” – nyugalmat találnak szeretetében,

„Élő vizeknél” – örökkévaló élet,
„Minden könnyet letöröl” – szüntelen és
tökéletes öröm.

Robert G. Lee fején találta a szöveget, amikor a következőket írta:

„Egy napon, amikor majd a gyöngykapun át belépve meglátjuk a menny lélegzetelállító szépségét, amely körülvesz minket, azt hiszem felkeressük majd Jánost és azt mondjuk neki: »János, miért nem mondtad el nekünk, hogy itt olyan szép minden?« János pedig azt feleli majd: »Amikor a Biblia utolsó könyvének 21. és 22. fejezetét írtam, megkíséreltem mindazt leírni, amit látomásaimban kaptam, de most ezt kellett leírnom.«.”

Ha hívő rokonaink és barátaink már hazatértek az Úrhoz, leírhatatlan vigasztalást jelent számunkra tudni azt, hogy olyan országba érkeztek, ahol nincs többé éjszaka, ahol örvendezhetnek az Úr jelenlétében és a mennyei dicsőségben. Miért akarnánk tehát visszahozni őket a bűnnek és gondoknak ebbe a puszta világába.

És mi magunk, akik a Krisztusban vagyunk, elmondhatjuk, hogy csodálatos reménységünk és kilátásaink vannak. Hamar, nagyon hamar eljön majd a Megváltó, és elvisz bennünket az atyai házba, ahol sok lakóhelyet készített számunkra. És egyszer majd mi is hazaérkezünk.

*Lélek dicsó hazája! Tőled jött közénk
elhagyva minden dicsőségedet,
Aki értünk szenvedett!
Vérével vette meg
híveinek a mennyei hazát,
amely a Győztes előtt kitérte kapuját.*

*Lélek dicső hazája! Hitben láttalak,
és ez a látás oly közel hozott,
remény-szárnyakat adott,
égi otthont, nagyot,
ahol már tudattá vált az a hit,
hogy az Atyai Ház kitárja kapuit!*

*Lélek dicső hazája! A lakód leszek,
csodálatos jelenné lesz minden,
mert elfogadtam hitben,
élő reménységben
Krisztus hívását. Őhózzá megyek!
Az Atyai Házban örökre otthon leszek!*

De mi van azokkal, akik nem hisznek az Úr Jézusban? Ha ismernék azt a dicsőséget, amelyben mindörökké élhetnének, nyilván nem maradnának Jézus Krisztustól távol! De Isten senkit nem kényszerít akarata ellenére a mennybe. Kinek-kinek magának kell eldöntenie, megbánja-e bűneit és hisz-e az Úr Jézusban. Helyesen mondta Dave Hunt: „Hogy a Krisztust megvető ember a mennybe jusson, az éppoly lehetetlen, mint az, hogy egy földi féreg matematikát tanítson, vagy pedig egy oroszlán a műalkotásokban gyönyörködjenek”. Ha egy bűnös a mennybe jutna, nagyon nyomorúságosan festene ott, és mindenkit megkeserítene, aki csak a mennyben van. De amíg e Földön él, semmiképpen sem reménytelen a helyzete. Mihelyst megvallja bűnös voltát Isten előtt, és elfogadja az Úr Jézust, mint a mennybejutás egyedüli reménységét, olyan biztos lehet, hogy a mennybe kerül, mintha máris ott lenne.

* * *

**Az EVANGÉLIUMI KIADÓ
1997-ben megjelent könyvei**

Farkas Jánosné:	Fehérke	
Pflaum, L.:	Erőforrás	
Sauer, E.:	A hit versenypályáján	}
	Nyerd el az élet koszorúját	
Boddenberg, D.:	A páratlan, senkihez sem hasonlítható – Jézus Krisztus nevei és címei	
Drüeke, S.:	Utazás a dinoszauruszok korába	
Gitt, W.:	Jelek a mindenségből	
Taylor, H. L.:	A Kis Zarándok vándorútja	
Gerber, S.:	Halál, hol a te fullánkod?	
Junker, R.:	Ádámtól származik az ember?	
Patricia St. John elmondja	élettörténetét	
Lorch, J.:	Imádkozók előtt megnyílik az ajtó	
Gooding, D.:	Keresztyénség: ópium vagy igazság?	
Reimer, J.:	Gerusszia barlangjaiban	
MacDonald, W.:	Ösvényem világossága	
Bühne, W.:	Ha valóban van Isten?	
Wilder-Smith, A. E.:	Miért engedi meg Isten?	
Lukátsi V.:	Élő kövek (2. kiadás)	
Bullinger, E. W.:	Két természet Isten gyermekében	}
	Több, mint megmentettnék lenni	
D. H.:	A legnagyobb gazdagság	

Az EVANGÉLUMI KIADÓ 1998-ban megjelent könyvei

Cosmades, Th.:	Izmáel és fiai	
Fruchtenbaum, A.:	A három messiási csoda	
A jó vetés		
Bärend, I.:	Kimerem a tengert	
Heiner, W.:	Miért éppen Jézus Krisztus?	
Kovács Zsolt:	1914 – beteljesedett prófécia?	
Dr. Erdélyi Judit:	Ajtónyitás: vajon kinek?	
White, P.:	A buyufa alatt – 2. kiadás	
Gossweiler, A.:	Ezékiel próféta	
Morris, H.:	Jób csodálatos beszámolója	
Holzhausen, A.:	Bepillantás a bibliafordítás műhelyébe	
Müncher, W.:	Teremtés és bűneset	}
Campell, R. K.:	Sátán – az ellenség taktikája	
Brinke, G.:	A szent sátor szimbólumai	
Gibbs, A.:	Isten imádata	
Chambers, O.:	Bibliai etika	
Nee, W.:	Űlni, jární, állni	}
	A szolgáló testvér	
A zárba illő kulcs – 2. kötet		
Gitt, W.:	Kezdetben volt az információ	
Wilder-Smith Prof.:	Aki gondolkodik, annak hinnie kell	
Liebi, R.:	Szavahihető-e a Biblia?	
Roy K.:	Az idegen szolgáló	
Gooding Prof.:	Krisztus iskolájában	
Glashouwer, W. J. J.:	Így keletkezett a keresztyénség	
Müller-Bohn, J.:	S.O.S. – Titanic	} 2. kiadás
König, F.:	Van-e olajad?	
Scheunemann, V.+G.:	Boldogság és hűség egy életen át	
Peters, B.:	Sem diktátúra, sem demokrácia	
Gitt, W.:	Ha az állatok beszélni tudnának – 2. kiadás	
Schrupp, E.:	Izráel és a Messiás	
Isten mindent olyan szépségnek alkotott		
Tóth Eszter:	Egyedül	
Briem, Chr.:	Istennel a pusztában	}
	Istentől eltaszítottan?	
Gassmann, L.:	Jehova Tanúi	
Maharaj, R.–Hunt, D.:	Egy guru halála – 2. kiadás	